

φλογερὸ βλέμμα κοιτούσε ἐπίμονα τὸ Νωνιά. Τὴν κοίταξε κι αὐτὸς μὲ πόθο σὰ μάτια, καὶ συγχρόνως μιὰ εὐτυχία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Ὑστερα κατέδασε τὰ μάτια, καὶ σφιγγοντας μὲ τὸ χέρι του τὸ μπράτσο τοῦ φίλου του, παίρνοντας ξάφνου μιὰ ἔκφραση πόνου, εἶπε :

— Τρελὸς πὼν εἶμαι νὰ καθῆσω νὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλα αὐτά. δὲν μπορῶ νὰ σκεφτῶ νὰ δέσω τὸ μέλλον μου μὲ τὸ δικό της. ἀργὰ ἢ γρήγορα δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κρατήσω κρυφὸ τὸ μουσικό, ἢ ἀγάπη μας θὰ πέθαινε... Νόμιζα πὼς βρήκα τὴν παντοεινὴ εὐτυχία σὺν δρόμῳ μου. ὁ ἡλίθιος πόνος μὲ χτύπησε καὶ μένα μὲ τὴ σειρά μου, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους. καὶ μ' ἔβαν ἔρωτα πὼν μοῦ τὸν κάνει ἀδύνατο, μοῦ δίνει ἀκόμα περισσότερο μῖσος γι' αὐτόν.

Μετὰφ. ΚΑΡ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΗΣ ΑΔΕΡΦΗΣ ΜΟΥ

Κι' ἂν ἔσβυσε σὺν ἴσκιος τὸνεῖρό μου,
κι' ἂν ἔχασα γιὰ πάντα τὴ χαρὰ,
κι' ἂν σέβουμαι στάκαθαρτα τοῦ δρόμου,
πουλάκι μὲ σπασμένα τὰ φτερά:

κι' ἂν ἔχει, πρὶν ἀνοίξει, τὸ λουλουδί
στὸν κήπο τῆς καρδιάς μου μαραθεῖ,
τὸ λεύτερο πὼν ἐσκέφτηκα τραγουδί
κι' ἂν ξέρω πὼς ποτὲ δὲ θὰ εἰπωθεῖ:

κι' ἂν ἔθαψα τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μου
βυθιεῖ μέσα στὸν πόνου πὼν πονῶ,—
καθάοια πὼς ταράζεται ἡ ψυχὴ μου
σὰ βλέπω τὸ μεγάλου οὐρανό

κι' ἡ θάλασσα σὺν ἔρχεται μεγάλη
κι' ὀνοαίνοντας τὴν ἄμμο τὸ πρῶτ,
μοῦ λέει γιὰ κάποιο γνώομο ἀκρογιαλί,
μοῦ λέει γιὰ κάποια πὼν ἔζησα ζωή!

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ἡ μισὴ γλώσσα μᾶς ἔβγαλε τώρα καὶ φιλοσόφους, πὼν τὴ θέλουμε μισή, ἔτσι, λέει, τὸ θέλει κ' ἡ φιλοσοφία. Ἐγὼ λέω πάλι μήπως κ' ἡ φιλοσοφία τους εἶναι μισὴ ὅσο εἶναι κ' ἡ γλώσσα τους.

Ψυχάρης

Φαντάστηκαν πὼς ὁ ποιητὴς μπορεῖ νὰ προσέξει στὴν ποίησιν. νὰ προσέξει στὴν ἰδέα, νὰ προσέξει στὴν τέχνη. νὰ προσέξει καὶ στὴ φιλοσοφία τὴν ἴδια, ἂν ποῦται δὲν προσέξει στὴ γλώσσα!... Κι' αὐτοὶ ἔχουνται καὶ οἱ μιλοῦνε γιὰ δικές τους ἰδέες, πὼν θαυροῦν πὼς ἔχουνε. ἄς εἶναι ἀκόμα καὶ μισές. Ἀστόχαστα φτωχὰ κεφάλια καὶ ἀφιλοσόφητη φιλοσοφία!

Ψυχάρης

Ποιὸς θέλωθε ποτὲ νὰ μᾶς πῆ μὲ τὰ σωστά του, πὼς μιὰ κ' εἶναι τὸ ζήτημα νὰ γράφει κανεὶς τὴ γλώσσα του. δὲν ποῖται νὰ τὴ γράφει ὀρθά; Καὶ θαυροῦνε πὼς ὁ Ρωμιός, πὼν εἶναι περήφανος κιδας καὶ ἀπὸ εἴη. θὰ γυνοῖσει ποτὲ του νὰ τὰ κοιτάξει τὰ μισὰ τους, τὰ ψέφτικὰ τους τὰ συστήματα;

Ψυχάρης

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΟΠΟΥΛΑΣ

Κάθειται νῶς καὶ ὠραῖος Βοσκὸς
στῆς ρεματιᾶς τὰ πλάγια.
Λούζεται καὶ χιενίζεται
παίζει καὶ καθρεφτίζεται
στοῦ ποταμοῦ τὰ μάγια.

Κι' ἀπ' τὰ παλάτια τοῦ βυθοῦ
τὴν ἀπάτητα παλάτια,
πεινιέται ξάφνου μὲ χαρὰ
νεράδα ἀφρόπλαστη κινὰ
καὶ τὸν φιλεῖ σὰ μάτια.

Τὸ παλικᾶρι τ' ἀπραγο
νεράδοφιλημένο
λάγγεμα νιώθει στὴν καρδιά
καὶ ἀνάκουση μιὰν ἐνώδιᾶ
ἀπὸ κόσμου μαγεμένο.

Ἀναγαλιάζει ἀπὸ φιλή
καὶ ἀνοικοκλεῖ τὴν χεῖλη.
Κ' ἐντὺς ὁ κόσμος ἄλλαξε
καὶ στὴ ψυχὴ του στάλαξε
δροσοῦλα ἀγῆς τ' Ἀπρίλη.

Ἀναθρασοῦ σὰ σιγήθεια του
νιώθει. καὶ ἀπ' τὸ μεθύσι
τ' ἀφρόπλαστο ζητάει κορμί
στὴν ἀγκαλιά του τὴν θεομή,
παντοεινὰ νὰ κλείσει.

Μὰ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του
σὺν ἄχνα ἢ κόρη ἔχασθη.
καὶ μ' ἓνα τήθημα ἀλαφροῦ
ξαναγαλιάζει τὸν ἀφρᾶ
καὶ ἴσια θινάει σὰ βάρη.

Τῆς μαγιοπούλας τὸ φιλή
καὶ ποῖος δὲν τῶχει νοιώσει;
καὶ ποῖος δὲν ἐλαγίρησε
γὰρ νὰ τὸ δευτερώσει.
Κι' ὅμως σὰ σὸνὸν σὺν κεντὸς
ἀνεμοσάλειπος καὶ ἀγρὸς
εἶναι γραφτὸ ἢ μικροῦλα
ἢ πλανεύτρα ἢ μαγιοπούλα
μονάχα ἓνα φιλάκι
νὰ δίνει, καὶ νὰ χάεται,
ἀέτως κᾶτις νὰ πιάνεται!

ΛΑΥΡΑΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Δετοὶ σὰ μὲ χουσοκλωστὴ πᾶς σ' ἔχουνε κεντήσει
Νύχτα, οἱ ἀστερισμοὶ σου!
Καὶ ἡ Ἄφροδίτη πρᾶσινο πετροῦδι, ὃ κυπαρίσσι
στάθηκε στὴν κορφή σου!

Τὴ Νύχτα αὐτὴ, λευκὴ ψυχὴ, ἀπλώνοντας τὰ χέρια
σὲ φώναξα κοντὰ μου,
Μὰ μιὰ πνοοῦλα μοῦ ἔσβυσε σὺν νᾶφτανε ἀπ' τ' ἀστέρινα
τ' ἀργὸ ψυθυρισμά μου.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΣΤΕΡΙΝΟΣ